

deprimem pe oameni să închidă ochii la multe realități. Apoi suntem surprinși că oamenii nu le mai văd.

Sursa: **Mitropolitul Antonie de Suroj**, *Creștinul ortodox în lumea de astăzi*, Editura Egumenița, 2022

PĂRINTELE RAFAIL NOICA

FIECARE CUVÂNT E UN MĂRGĂRITAR DE MULT PREȚ

Liturghia e cuvânt viu, nu spectacol. Și cuvântul înnoiește și se înnoiește în om. Este cuvânt viu fiindcă este energie dumnezeiască. Chiar la nivelul omului există energia comuniunii. De exemplu, cum am mai amintit, în lucrul cel mai obișnuit al lumii noastre, când doi îndrăgostiți își spun: „Te iubesc!” ar putea unul să răspundă: „Știu, că mi-ai mai spus-o de 20 de ori deja.” Aceasta nu este informație, este

comuniune. Le place să audă cuvântul ăsta. Se înnoiesc prin el în prietenia, în apropierea lor.

Cuvântul însă crește mult mai mult în rugăciune, când ne adresăm Domnului cu „Tu.” Biserica este cultura fără egal în istorie și ne-a dat cuvinte de comuniune cu Însuși Cel fără de început Care, smerit, se pogoară la mintea noastră, ca să înalțe mintea noastră la mintea Lui cea fără de început.

Rugăciunea este cuvântul de comuniune la care trebuie să fim cu mare atenție. Este cuvânt pe care nu trebuie să-l pierdem. Când suntem în biserică la slujbe sau când citim rugăciunile de dimineață, de seară ori înainte sau după Împărtășanie, trebuie să fim atenți să nu devină o formalitate. Căci fiecare cuvânt e un mărgăritar de mult preț, cum pământul și cerul nu au.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 14 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 17 ianuarie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Antonie cel Mare
Sâmbătă 18 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 19 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 1, 12-18; Ev. Luca 17, 12-19; glas 5, voscr. 8 → Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

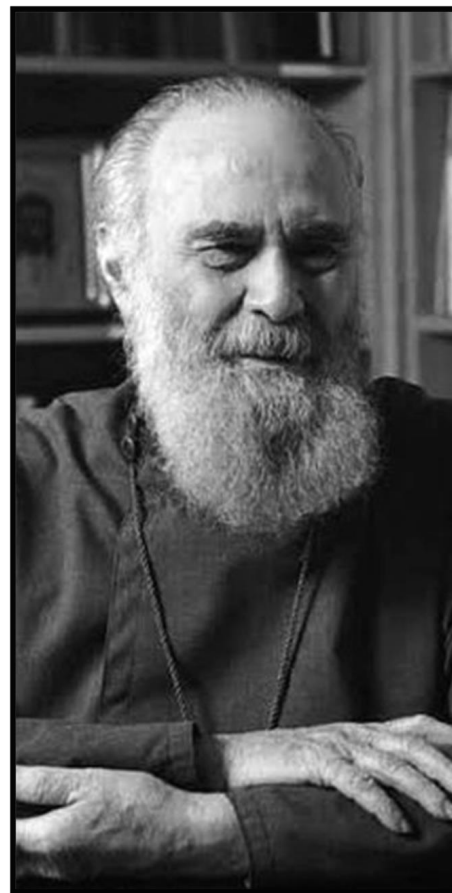
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Se cade ca prin toate și mai ales prin pacea sufletului să dăm odihnă Duhului Sfânt în noi, ca să avem sfeșnicul cunoștinței luminând în noi pururea...”

– Sfântul Diadoh al Foticeii

Nr. 564 / 12 ianuarie 2025

PĂRINTELE
ANTONIE DE SUROJ
1914 - 2003

BISERICA VEDE TOTUL PRIN OCHII LUI DUMNEZEU

– Cum, după ce am pierdut
pacea interioară, o recâștigăm?

– Depinde în parte de motivul pentru care am pierdut pacea. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu adaugi tulburare și mai multă, deplângând această pierdere la nesfârșit. Toate plângerile și gesturile noastre de disperare nu vor putea să ne readucă liniștea sufletească. Singurul lucru pe care îl putem face, și nu este ușor, este să ne acceptăm situația: „Am fost într-o stare, acum sunt într-o altă stare. În această stare mă aflu și din această stare acționez”.

În momentul în care putem spune acest adevăr, am găsit deja echilibrul care ne permite să acționăm mai degrabă din interior decât din exterior. Același principiu de acțiune este valabil chiar și în ceea

ce privește nu numai erorile „tehnice”, ci și păcatul. Sfântul Ioan ne avertizează: „Atâta timp cât nu am păcătuit, diavolul ne asigură că Dumnezeu este milostiv. De îndată ce am comis fărădelegea, încercă să ne convingă că Dumnezeu este neiertător.”

Așa îl putem prinde pe diavol, fiindcă știm că este un mincinos din fire. De aceea să recunoaștem sincer: „Am păcătuit, e timpul să mă pocăiesc. Pot face ceva concret, dinamic, adevărat, căci Dumnezeu mă poate mântui pe mine, păcătosul. Numai că El nu-l poate mântui pe sfântul care nu am fost”. Astfel mă stabilesc într-o stare și mai smerită decât înainte.

Unul dintre lucrurile pe care diavolul se va strădui întotdeauna să le întreprindă este să ne aducă într-o stare de anxietate, de tulburare interioară, pentru că, din punctul său de vedere, aceasta ne desparte de Dumnezeu. Tulburarea interioară ne întoarce împotriva noastră înșine și este la fel de utilă ca orice păcat, căci pentru el contează să nu fim cu Dumnezeu. Dacă pierderea armoniei este suficientă pentru a ne ocupa întreaga atenție, întreaga noastră viață duhovnicească, înseamnă că vrăjmașul și-a atins scopul.

- Este ușor în lumea de astăzi să-L vezi pe Dumnezeu ca sursă a armoniei?

- Ar trebui făcută o distincție între lume în sens biblic, adică ceea ce este în afara Bisericii, și Biserica

însăși. Deși nu este ușor să facem o distincție atât de clară, deoarece prin păcatul nostru lumea este prezentă în Biserică, iar Biserica este prezentă în lume. Și nu numai prin noi, ci mai ales prin lucrarea Duhului Sfânt. Există totuși o diferență.

Biserica împărtășește o perspectivă diferită de cea a lumii: viziunea lui Dumnezeu. Dacă în cadrul acestei viziuni a Bisericii nu avem propria noastră viziune personală – fie și numai prin credință, prin încrederea noastră înrădăcinată în Dumnezeu, atunci nu suntem în măsură să vedem mai mult decât lumea. Dacă am vedea doar ceea ce este evident, atunci fiecare Euharistie pe care o celebrăm ar fi aproape o hulă, o batjocură, o insultă la adresa întregii suferințe a lumii, a întregii tragedii. Însuși cuvântul „Euharistie”, cu dublul său sens în limba greacă – „cel mai minunat” dar și, în același timp, „mulțumire” – ar fi imposibil în sensul unui act de mulțumire în fața a ceea ce vedem.

Mi se pare că Biserica poate spune: „Mulțumesc, Doamne, pentru tot ceea ce faci!” numai dacă ea vede, prin credință și experiență interioară, împlinirea și desăvârșirea a toate. Dacă nu remarcăm de pe acum în Dumnezeu desăvârșirea tuturor lucrurilor, dacă nu vedem decât seria de evenimente, suferința, oroarea, răul timpului prezent – nu putem oficia o slujbă de mulțumire autentică, pentru a celebra Euharistia.

Este esențial pentru noi să înțelegem că-I putem zice lui Dumnezeu: „Slavă Ție întru toate și pentru toate”, numai dacă avem această atitudine eshatologică. Cu alte cuvinte, dacă întrevădem în biruința lui Hristos sămânța unei viitoare victorii finale. Și să nu o vedem ca pe o deducție generală în lumina credinței, ci ca pe o certitudine lăuntrică. Că stă în puterile noastre, este atât de evident din experiența mucenicilor. De exemplu, în viața primului mucenic, Arhidiaconul Ștefan, sau din experiența tuturor credincioșilor ne convingem că poți să înduri chinul și moartea și, totodată, să vezi învierea și biruința.

Biserica vede totul prin ochii lui Dumnezeu: lumea pe care El a creat-o și armonia din interiorul ei, chiar în inima tragediei umane. Fără o astfel de vedere duhovnicească, Biserica ar putea să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru toate căile Sale, fie printr-o naivitate inimaginabilă, fie din nesimțire, ceea ce este inacceptabil atât în relațiile bisericești, cât și în cele interumane.

Îmi amintesc că, la scurt timp după hirotonirea mea, slujeam într-o biserică mică din Londra. Dimineața, chiar înainte de slujbă, un preot bătrân, pe care îl respectam foarte mult, lua în grabă ziarul Times și se cufunda în lectură. Priveam cu tristețe și i-am spus: „Părinte, cum poți să citești ziarul cu puțin înainte de a începe slujba?”. La care bătrânul preot mi-a răspuns: „Cum să mă rog

pentru lume, dacă nu știu ce se întâmplă în ea?”. Iată cum și un singur eveniment, scos din contextul în care ar putea avea o semnificație profundă, poate fi cuprins și inclus nu în contextul unei serii de evenimente banale, ci în viziunea lui Dumnezeu.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să ni le însușim noi înșine și apoi să-i învățăm pe alții: capacitatea de a ne elibera de situațiile care se află oarecum între nivelul realității naturale și cel al realității supranaturale. Situația aceasta se creează acolo unde omul generează dezacorduri. Din această pricină avem nevoie să devenim capabili de a vedea, de a auzi și de a percepe realitățile lumii. Să realizăm cu recunoștință că suntem capabili să respirăm, să ne mișcăm brațul, să ne ridicăm și să mergem, și o mie de alte lucruri.

Mi se pare că trebuie să existe o întreagă educație duhovnicească în acest sens. Or, nu o facem, fiindcă educația actuală încearcă de la o vârstă fragedă să atragă atenția asupra acestui nivel general de trăire lumească, care este doar un derivat al activității umane. Drept consecință, îl face pe om să uite cele două dimensiuni supreme, divine: vederea înțeleaptă a tuturor lucrurilor în Dumnezeu și simplitatea infinită a unei lumi bogate, dar simple, care nu depinde în întregime de noi. Este ușor să faci așa ceva astăzi? Nicidecum, nu este ușor, întrucât am învățat și îi